

0710 – 10. juli

Intet kjød blir rettfærdiggjort for Gud ved lovgjærninger. Rom 3: 20.

Intet kjød, sier apostelen – «intet kjød blir rettfærdiggjort for Gud ved lovgjærninger». Han bruker ordet kjød for å feste leserens oppmerksomheten her ved vår naturlige fødsel. For fra den har alt kjød sin natur, som Kristus sier: «Det som er født av kjød, er kjød».

Men nå er «alt kjød», all menneskenatur, alltid like fylt av den gamle slangens sæd, slik som den ble i syndefallet. Og dermed død fra det liv som er av Gud.

For fra Skaperens hånd var det fra skapelsen av bestemt at alt skulle forplantes «etter sin art», enten det gjaldt gras, urter og trær, eller alle slags dyr «hver etter sin art». Hver av dem skulle i den videre forplantning beholde sin egenart. Slik vi også har sett det har skjedd. En orm føder bare ormer, en panter unger blir pantere.

På samme måte er også alle menneskers barn født med samme natur som de første menneskene hadde etter syndefallet. D. v. s. fylt av slangens sæd; fiendskap mot Gud, forakt for hans vesen og vilje, og med trang til alt mulig ondt.

Slik Gud alt i Bibelens sjette kapittel skildrer menneskene; at «menneskenes ondskap var stor på jorden, og at hver hensikt i hans hjertes tanker bare var ond hele dagen». Og slik er så «alt kjød», d. v. s. alt som har navn av menneske, av naturen.

Tenker vi litt over dette, kan vi forstå hvorfor apostelen så bestemt slår fast at intet kjød kan bli rettfærdig gjennom noen som helst lovs gjærninger. For vår medfødte natur er så full av synd, og den fanges av Guds hellige lovs speil. Og den tåler ikke en gang den minste syndige tanke, den minste likegyldighet overfor Gud eller vår neste. Men krever at vi skal elske Gud av hele vårt hjerte, ja, av hele vår sjels kraft. Vi skal også elske hvert menneske – ikke bare enkelte utvalgte, men alt som kalles vår neste – som oss selv. Og det ikke bare et eller annet tidspunkt, et øyeblikk, men hvert sekund i vårt liv.

Hvordan er det da mulig for noe menneske – i egen person – å tekkes Gud?

Til slutt må også nevnes ennå et forhold som forklarer hvorfor intet kjød bli rettfærdiggjort gjennom lovens gjærninger. Det er noe som svært få mennesker tenker over. Nemlig bare det forhold at det er gitt en Guds lov, og vårt behov for å ha en slik lov. Bare dette er jo nok til at vi står under Guds dom.

Først og fremst det forhold at Gud har gitt oss en slik lov, med dens advarsler og løfter, er jo godt nok bevis på at vi ikke er gode, når vi behøver slike bud og advarsler. Og dernest bare det forhold at du gjør det gode og skyr det onde bare for lovens skyld, på grunn av dens trusler og løfter, er jo straks en svart flekk på din fromhet.

For vi skulle jo gjøre alt mulig godt bare ut fra vårt hjerters indre godhet. Ellers er vi jo bare hyklere, som bare holdes tilbake av en ytre makt fra å utføre det onde – som vi tross alt bærer på i dypet av vårt hjerte.

La oss tenke oss at noen f. eks. overlater barnet sitt til deg for en uke, og sier: Jeg må dessverre be dere være på vakt overfor dette barnet, så det ikke finner på å stjele noe. Så tenker vi oss at du

holder så godt vakt over barnet at du kan levere det tilbake med denne attesten: «Det har ikke stjålet noe».

Er da det en god attest om hvordan dette barnet virkelig er? Nei, stakkars det barnet, sier du. Men hvorfor det? Det har jo ikke stjålet? Nei, sier du, men bare det at det måtte voktes, er jo attest nok for det barnet!

Akkurat slik er det også med oss. Hva annet er loven, enn akkurat en slik vokter som ligger over oss hvert sekund, og sier: «Du skal ikke stjele! Du skal ikke dyrke avguder! Du skal ikke slå i hjel! Du skal ikke drive hor! Du skal ikke lyve!»

Hva annet vitner slike bud og påminnelser om, enn at vi nettopp er tyver, horkarer, mordere, løgnere? For dette budet at «du skal ikke stjele!», hvisker jo stille i øret: Det er slik en du er, som må voktes. Men nå må du ikke stjele! Budet: «Du skal ikke drive hor!», sier jo klart nok: Du har et ondt begjær, men du må ikke la det bryte ut! Og budet: «Du skal ikke tilbe andre guder!» innebærer jo: Du elsker meg ikke. Jeg må beordre deg til det! Slik ligger det i hvert bud også en anklage.

Og når Herren Gud altså ikke bare forbyr synden å bryte ut, men også forbyr hvert begjær, ja, tanke eller tendens. Og når han ikke bare vil at det onde skal holdes tilbake, undertrykkes eller liksom stenges inne i hjertet. Men at det overhode ikke skal finnes der! – For han vil jo at du skal selv elske det gode, slik at du av din egen godhet gjør alt som godt er, –. Da er allerede dette at vi har fått loven med dens trusler og løfter, tilstrekkelig vitnesbyrd om at vi ikke er i stand til å leve rettferdig overfor Gud.

Og bare det at det er for lovens skyld vi gjør det gode, og avholder oss fra det onde, er jo et fullgodt bevis for at vi ikke holder loven – som aller først krever et godt og hellig hjerte.

Gjennom alt dette forstår vi ennå klarere sannheten i at «intet kjød blir rettferdiggjort for Gud ved lovgjeringer».